Paul Csavdari

Omul fărădelegii versus Mesia

Inversarea istoriei lui Isus

Seria "Escatologia lui Pavel" - articolul 2

Una dintre cele mai tulburătoare și greu de digerat profeții din scrierile lui Pavel apare în 2 Tesaloniceni 2. Nu este doar o viziune despre viitor, ci o construcție teologică completă – cu personaje, cronologie, și logică proprie. Și nu seamănă cu nimic din ce găsim la Isus sau în Evanghelii. Dimpotrivă: este inversul direct al istoriei lui Isus.

Ce spune Pavel?

- *„Ziua Domnului nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință și să se fi descoperit omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește Dumnezeu sau este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.” — 2 Tesaloniceni 2:3–4*

La prima vedere, e o simplă avertizare apocaliptică: va veni un Antichrist, va înșela lumea, dar va fi distrus de venirea Domnului. Asta susține interpretarea clasică. Dar dacă luăm în serios cuvintele și contextul lui Pavel, după ce lui i s-a descoperit "taina întrupării", rezultatul e altul: omul fărădelegii despre care scrie este copia inversată a lui Isus, construită cu aceeași logică teologică paulină, dar „cu semn schimbat”. Omul fărădelegii este Isus văzut prin ochii Sinedriului – un om care pretinde divinitate, hulă ontologică – dar inversat în rezultat: respins adevăratul Mesia (corect inițial pentru Saul), acceptat cel fals prin împietrire predestinată.

În logica lui Pavel, condamnarea lui Isus a fost comisă „din neștiință”, fiind hotărâtă de Dumnezeu pentru ca planul crucii să se împlinească. Dar când va apărea omul fărădelegii, Sinedriul și iudeii nu îl vor mai condamna pentru hulă, deși acesta pretinde infinit mai mult: nu doar că este Fiul lui Dumnezeu, ci că este Dumnezeu însuși în Templu. De ce nu îl condamnă? Pentru că, spune Pavel, Dumnezeu îi împietrește și le trimite „lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună”. Așadar, totul este invers față de episodul cu Isus — nu pentru că iudeii ar decide altfel, ci pentru că Dumnezeu hotărăște altfel. În teologia lui Pavel, nimeni nu decide nimic: omul poate doar să fie ales sau lepădat, primit sau împietrit. Tot scenariul lui Pavel este decis în întregime de Dumnezeu.

Trebuie însă observat ceva: pentru Pavel, „neștiința” prin care Israel L-a răstignit pe Isus și „împietrirea” prin care îl va accepta pe omul fărădelegii nu sunt două stări morale diferite, ci același mecanism teologic: Dumnezeu nu le dă să vadă. În primul caz, nu L-au recunoscut pe Isus fiindcă „dacă ar fi cunoscut, n-ar fi răstignit pe Domnul slavei”(1 Cor. 2:8), iar această cunoaștere era ascunsă — „taina ținută ascunsă”(1 Cor. 2:7). În al doilea caz, îl primesc pe impostor fiindcă „Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună”(2 Tes. 2:11). Termenii diferă,

dar funcția este identică: Dumnezeu decide ce vede omul și ce nu vede — „le-a dat un duh de adormire, ochi să nu vadă și urechi să nu audă”(Rom. 11:8), „o împietrire peste o parte din Israel” (Rom. 11:25). În schema paulină, oamenii nu aleg — ei doar împlinesc ceea ce Dumnezeu a hotărât, fie prin orbire, fie prin împietrire, fie prin descoperire.

Paralele inverse: Isus și omul fărădelegii

Isus - conform Evangheliei lui Pavel:

- Chip de om - dar venit din Cer unde avea chip de Dumnezeu (Fil. 2)
- Respins de Israel
- Umilință, jertfă, răstignire
- Validare prin cruce
- La dreapta Tatălui
- Înălțare, glorificare

Omul fărădelegii - descris de Pavel:

- Chip de om adevărat - dar posedat de Satana
- Acceptat de Israel
- Minuni, semne, amăgiri (2 Tes. 2:9)
- Se așază în Templu ca Dumnezeu
- Nimicit la venirea lui Isus

Această structură rezultă direct din modul în care Pavel își construiește discursul profetic și doctrinar. Dacă Isus a fost respins de către Israel pentru că s-a prezentat ca Fiu al lui Dumnezeu – dar iudeii vedeau „doar” un om care hulește – omul fărădelegii va fi acceptat tocmai pentru că face același lucru, dar într-un moment diferit, și într-un alt context politic și spiritual, când Dumnezeu îi împietrește și le trimite „lucrare de rătăcire ca să creadă o minciună”

Trebuie spus limpede că această inversare nu este una istorică sau factuală, ci una teologică. Pavel construiește omul fărădelegii ca antiteză perfectă a lui Isus nu pentru că un asemenea personaj ar exista sau ar fi fost anunțat de Isus, ci pentru că logica lui teologică cere o simetrie: aceeași categorie („un om care pretinde divinitate”) produce două rezultate opuse, în două momente diferite, prin două stări diferite produse de Dumnezeu. Inversarea este necesară în teologia lui Pavel pentru a explica simultan respingerea lui Isus și acceptarea impostorului

Cum funcționează logica paulină

Totul se leagă de una dintre ideile specifice lui Pavel: faptul că Israelul a fost împietrit „pentru o vreme” (Romani 11:25) ca să poată intra Neamurile în planul mântuirii. Această împietrire este activă la momentul în care el scrie. Dar iudeii vor reveni la credință – numai că nu imediat, ci doar după ce se întâmplă ceva:

- Apare „taina fărădelegii” – o lucrare demonică latentă;
- Se ridică un om, se manifestă ca Mesia, face semne, își asumă poziția divină;
- Este acceptat – de Israel – ca fiind ceea ce Isus NU a fost în ochii lor.

Această „acceptare” este exact ceea ce a prevestit și Isus (conform Evangheliei după Ioan):

- *„Eu am venit în Numele Tatălui Meu, și nu Mă primiți; dacă va veni un altul în numele lui însuși, pe acela îl veți primi.” (Ioan 5:43)*

Templul – piesa centrală

Pavel vorbește clar: acest om se va așeza în Templul lui Dumnezeu. Nu într-un templu păgân. În acel Templu real din Ierusalim, pe care Isus îl numise deja „peșteră de tâlhari”.

Aici e una din cele mai mari diferențe între escatologia lui Isus și cea a lui Pavel:

Isus spune:

- Templul va fi distrus de romani
- E deja devalorizat (peșteră de tâlhari)
- Nu va mai rămâne piatră pe piatră

Pavel spune:

- Templul va fi ocupat de un impostor mesianic
- Templul rămâne „Templul lui Dumnezeu” de pe pământ
- Va fi scena finală a războiului escatologic

Finalul: distrugerea impostorului

- *„Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.” (2 Tes. 2:8)*

Deci în profeția lui, Pavel nu spune că Isus va veni ca să distrugă Templul, ci doar pe impostor. Asta susține ideea că Templul rămâne, cel puțin până la acel punct, o instituție legitimă.

Despietrirea la Pavel – modelul de la Damasc aplicat Israelului

Pentru a înțelege cum se împacă primirea impostorului cu mântuirea finală a Israelului, trebuie văzut cum gândește Pavel însăși ideea de „mântuire”. La el, mântuirea nu este un proces moral sau o evoluție treptată, ci un act instantaneu al lui Dumnezeu – exact cum i s-a întâmplat lui însuși pe

drumul Damascului. Pavel a fost „despietrit” într-o clipă, fără pregătire. Acesta devine pentru el modelul universal al convertirii. De aceea Israel, aflat în „orbire pentru o vreme”, poate urma un Mesia fals în perioada împietririi, dar orbirea este ridicată brusc, printr-o intervenție eshatologică.

O notă importantă pentru a înțelege profunzimea construcției pauliene: viziunea despre un „om al fărădelegii” care profanează Templul și pretinde divinitate nu este o invenție originală a lui Pavel, ci o adaptare directă a unor tradiții iudaice apocaliptice mai vechi, circulând deja în scrierile din secolul al II-lea î.Hr. (cum ar fi Psalmodiile lui Solomon, Cartea lui Enoh sau textele de la Qumran). Acestea descriu un „anomios” (om fără lege) sau un tiran mesianic – un anti-Mesia uman, înșelător, care apare înainte de venirea adevăratului Mesia, înșală poporul cu semne false și ocupă Templul ca un zeu, declanșând judecata divină. Pavel preia această profeție „la indigo”, dar o deplasează cronologic: în loc să o plaseze înainte de prima venire a lui Isus (care tocmai avusese loc și nu se potrivise cu scenariul), o mută înainte de a doua venire, transformând-o într-o oglindă perfectă a respingerii lui Isus. Astfel, ceea ce era o avertizare iudaică generală devine, în escatologia paulină, o validare teologică a suveranității divine – un fals mesia acceptat exact pentru a inversa și a completa planul crucii.

Concluzie

Pavel nu doar că anunță un fals Mesia, ci construiește întreaga lui escatologie ca o replică în oglindă a istoriei lui Isus. În loc să repete mesajul sinoptic „vegheați, că nu știți ziua”, el vine cu un mecanism detaliat:

- taina fărădelegii este deja activă
- este stăvilită pe moment (de Cezar)
- urmează lepădarea de credință
- apare un fals Mesia
- venirea Domnului.

Și poate cel mai important: în această schemă teologică, singura cale de scăpare nu este să fii „treaz” ori „curat”, ci să fii printre cei care cred Evanghelia lui Pavel. Ceilalți – fie că sunt din Israel, fie din Neamuri – sunt „trimiși într-o lucrare de rătăcire”, ca să creadă o minciună și să fie osândiți.

Dar, după cum știm, profeția lui Pavel nu s-a împlinit: Templul a fost distrus în 70 d.Hr. fără impostor în el, iar Domnul n-a venit nici după 2000 de ani. Rămâne o singură concluzie: escatologia lui Pavel aparține doar imaginației lui Pavel, nu istoriei reale a lui Israel.